

Några röster om Suzanne Nessim

Konstkritikern Dan Jönsson

Hos en konstnär som i likhet med Suzanne Nessim har sin bas i traditionen blir den historiska dimensionen närvarande på ett sätt som annars ofta faller bort i den nutida konstens obekymrade stilistiska överskridanden. Suzanne Nessim gör sina överskridanden längs andra frontlinjer, där traditionen är något som har med personlig erfarenhet att göra.

Olle Bergquist, Katrineholms kuriren

Jag har inte sett Suzanne Nessims arbeten på länge och nalkas hennes utställning på Galleri Sjöhästen i Nyköping med undran. Hon har en lång verklista, hon har arbetat inom flera uttrycksområden och på många håll hemma och utrikes. Hon är imponerande redan innan man är framme.

Det är en erfaren konstnärinna vi möter och visste man inte det lär man sig det snabbt. Bara hennes arbetens titlar vittnar om ett synsätt inför vad som bör och kan skildras på ett både traditionellt och mycket personligt vis. Hennes föredrag, hennes attack, kan vara både rivigt otålig och eftertänksam när hon stannar upp inför ett centrum. Att hon ger sig på tulpaner hoppas jag Gud har antecknat - de som läser vad jag skriver vet vad jag menar: man bör måla tulpaner, om och om igen, aldrig sluta. Nessim gör mönster med eller utan sådana, tapeter som hon erkänner ibland, och ser i dem som under tillståndet mellan sömn och vaka en ren, som får mig att tänka på Hills hjort, eller fåglar, ansikten, trån eller en flicka, så som Schenander i Livijns Spader dame ser figurer i mossan i väggspringorna från sin säng eller som Martin Birk som ser madame Häggbom i taket. Ibland släpper bakgrunden taget om blomman eller vad som nu tar form, ibland motvilligt, och synerna framträder oklart eller klart och ibland som ett mönster eller en ögats efterbild.

Suzanne Nessim arbetar både abstraherande och mer föreställande. Ansikten kan träda tydligt fram ur botten. "Okänd kvinna med tulpaner" gör det och kvinnans tulpaner ramlar i väg på väggen på egna ben, som om de inte fick vara med längre. "Segelbåt" uppfattar jag först som abstrakt men ser den snart i bakgrunden, tapeten. Ett landskap är som en scen i en Tarkovskifilm, ödsligt, skövlut, utan luft att andas, inte dött dock och dramatiskt laddat.

Från www.suzannenessim.com

Som tonåring beslöt jag mig för att aldrig bli uttråkad eller blasé. Ett sätt är att utsätta sig för utmaningar och tvinga sig att lösa problem. Det innebär att jag i min konst gärna använder olika medier. Ofta möts det med påpekanden och undran, ibland förundran, och följs av frågan vilket medium jag tycker är viktigast, roligast. Det finns bara ett svar: Det är det jag just då håller på med. Sedan sex år använder jag brons till mina objekt som jag också visar på hemsidan. Mitt förhållningssätt är inte akademiskt, jag är inte skulptör. När jag gör objekt är jag som vanligt; konstnär, poet. Ibland använder jag mig av ett befintligt föremål inbakat i ett »Nessimskt« sammanhang, som referens. Andra gånger använder jag en leksak (ready-made), för att demonstrera ett slags respektlöshet. Jag tycker att humorn är viktig, men inte utan ett strängt allvar. Det skapar en för mig outhärlig osäkerhet, som också tar bort alla tecken på underhållning. Konst ska inte vara underhållning. Ett ställningstagande som jag tycker är nödvändigare än någonsin.